

HANS-HERMANN HOPPE

MI A TEENDŐ¹

Valamivel helyénvalóbb cím lehetne az, hogy "Állam, Társadalom és Szabadság: A Társadalmi Forradalom Osztrák-Libertáriánus Stratégiája." Tehát, szeretném fokozni egy kissé a dolgokat az eddig hallhatott mérsékelt beszédek után. Szeretném konkrét stratégiai tanácsokkal befejezni, de ahhoz először diagnosztizálnom kell, mi a probléma, máskülönben a gyógymód rosszabb lehet, mint a betegség. És ez a diagnózis magában foglalja az emberi társadalom egyfajta szisztematikus rekonstrukcióját vagy elméleti magyarázatát.

TÁRSADALOM ÉS EGYÜTTMŰKÖDÉS

Hadd beszéljek először a társadalomról. Miért létezik társadalom? Miért működnek együtt emberek? Miért van inkább békés együttműködés, mint állandó háború az emberek között? Az Osztrákok² és különösképpen a Misesiek szerint nincs szükségünk olyan dolgokat feltételezni, mint a szimpátia vagy szeretet mások felé ennek magyarázatához. Az önérdék – azaz előnyben részesíteni a többet a kevesebbrel szemben – teljesen elegendő az együttműködés jelenségének magyarázatához. Az emberek együttműködnek, mert képesek észrevenni, hogy a munkamegosztás alatti termelés jóval produktívabb, mint az önellátó izoláció. Képzeld csak el, hogy visszalépünk a munkamegosztásból, és azonnal észreveszed, hogy mindannyiunk borzalmasan szegény lenne, az emberiség nagy része pedig azonnal elhalálozna.

Figyeljünk meg egy fontos dolgot, amihez később visszatérek. Amit magában foglal, és amit nem foglal magában ez a magyarázat: nem foglalja magában természetesen azt, hogy az emberek között mindig és kivétel vagy megzavarás nélkül nem lesz más, csak béke. Mindig vannak rablók és gyilkosok körülöttünk, és minden társadalomnak valahogy meg kell velük birkóznia. De amit magába foglal az az, hogy a békés együttműködés kiemelkedésének Hobbesi története alapján véve hibás.

Thomas Hobbes azt feltételezte, hogy anélkül, hogy egy független harmadik fél – amely természetesen az Állam – békét tenne közöttük, az emberek állandóan egymás torkának ugranának. Na, mármost egyből láthatjuk, milyen érdekes egy építmény ez. Az embereket

¹ 1902-ben Vlagyimir Lenin a „Mi a teendő” nevet adta könyvének, amelyben részletezte a kommunizmus Oroszországban való megvalósításának tervét. Hoppe ugyanezt a címet használja, hogy részletezze tervét, amellyel a libertarianizmus elhozható Amerikába. A beszéd eredetileg elhangzott a Mises Institute által szponzorált „The Bankruptcy of American Politics” konferencián a kaliforniai Newport Beachen, 1997. Január 24-25.-én.

² Az „Osztrákok” alatt Hoppe a közgazdaságtan osztrák iskolájának követőit érti, mely nevét onnan kapta, hogy első és legnevesebb tudósai osztrák származásúak, mint Carl Menger, Eugen Böhm von Bawerk vagy Ludwig von Mises. [A ford.]

gonosz farkasnak feltételezi, akiket báránnyá lehet változtatni, ha egy harmadik farkast uralkodónak teszünk fölénk. Ha ez a harmadik fél úgyszintén farkas, mint ahogy annak lennie kell, úgy még akkor is, ha képes békét teremteni a két egyén között, ez nyilvánvalóan magába foglalja, hogy egy állandó háború lesz jelen az uralkodó farkas és a most már békésen együttműködő két másik farkas között.

Amit ez tartalmaz az nagyon fontos. Nem létezhet Állam, vagy nem létezhet független harmadik fél annak érdekében, hogy együttműködés lépjen fel két személy között. Ezt egyből észrevehetjük, ha például a nemzetközi tájképre tekintünk. Nem létezik olyan, hogy világállam – legalábbis egyelőre – és lám, a különböző országok emberei mégis békésen együttműködnek egymással. Vagy, még a legnagyobb társadalmi káoszról is mindig újra felemelkedik az együttműködés.

A lényeg az, hogy az emberek közötti békés együttműködés egy tökéletesen természetes és folytonosan újra felemelkedő jelenség; és tehát ebből az együttműködésből, ugyanúgy természetesen és ugyanúgy önérdektől vezérelve keletkezik a tőkeformáció és pénz, a csereeszköz, majd pedig a munkamegosztás végül kiterjed az egész bolygóra, a pénz, az árupénz pedig úgyszintén világszerte használatos árupénzzé válik. Mindenki számára növekedik az anyagi életszínvonal, a megnövekedett életszínvonal alapjaira építve pedig kifejleszhető és fenntartható a nem materiális javak, azaz a civilizáció – tudomány, művészet, irodalom, satöbbi – még bonyolultabb szuperstruktúrája.

VÉDELEM ÉS AZ ÁLLAM

De történhet, és nyilvánvalóan történt is, ami megzavarja, eltorzítja és kisiklatja ezt a normális, önérdék által vezérelt fejlődést. És ez természetesen az Állam, amit kezdetben, elég elvont módon úgy definiálnék, hogy a védelem kényszerrel finanszírozott területi monopolistája. Azaz a védelem, és a törvény és rend ellátásának és kikényszerítésének monopóliuma.

Tehát honnan ered egy Állam? Bár ezt általában, és véleményem szerint szándékosan összetévesztik, már a kezdetektől nyilvánvalóvá kell tenni, hogy a törvény és rend, vagy a tulajdon védelme és az Állam törvénye, az Állam rendje és az Állam védelme nem egy és ugyanazon dolgok; nem azonos dolgok. Mint ahogy a tulajdon és a munkamegosztáson alapuló társadalmi együttműködés természetesek, úgy tulajdon védelmének vágya természeti vagy olyan társadalmi katasztrófák ellen, mint a bűnözés, is egy teljesen természetes kívánság. És e vágy kielégítése érdekében elsősorban ott az önvédelem. Elővigyázat, (egyéni vagy kooperatív) biztosítás, éberség, önvédelem és megtorlás.

És szemernyi kétségünk se legyen azon védelmi rendszer hatékonyságáról, amely az emberek önvédelemre való hajlandóságára épül. Az emberiség nagy része így tartotta fenn a rendet az idő többségében. A mai napig minden faluban így tartják fenn a törvényt és a rendet. Az amerikai Vadnyugat, amely nem igazán volt „vad” a mai helyzethez viszonyítva, rendjét az tartotta fenn, hogy az emberek hajlandóak voltak megvédeni magukat.

Továbbá a munkamegosztás természetesen hatással lesz a védelem és biztonság szolgáltatására. Minél magasabbra nő az életszínvonal, annál több ember szeretne majd - az önvédelmi intézkedésekre való támaszkodáson túl - részesülni a munkamegosztásból származó előnyökből, és a védelemért egy specializált védelmezőhöz csatlakozni, a törvény és rend, jog és védelem szolgáltatójához. És természetes módon, mindenki, kutakodni fog ezután a bizonyos személy vagy intézmény után, aki rendelkezik védelmezővel rendelkező tulajdonnal, a hatékony védelem biztosításához szükséges eszközökkel és igazságos, pártatlan bírókhoz mérhető reputációval. Minden társadalomban, amely a legminimálisabbnál nagyobb összetettséggel bír, gyorsan fel fognak tűnni bizonyos egyének, akik abból kiindulva, hogy védelmezővel rendelkezik, jó reputációval, satöbbi, magukra vállalják a bírói, békéltetői és védelmezői szerepet. És ismét, napjainkig bezárólag minden kis falu, minden apró közösség és természetesen maga a Vadnyugat is illusztrálja e konklúzió igazát.

A védelem úgyszintén lehetséges állam nélkül. Ennek teljesen nyilvánvalónak kellene lennie, de az államista ködösítés és zavar korában növekvően szükséges hangsúlyozni ezt az elemi, mégis - mint ahogyan azt látni fogjuk - nagyon veszélyes felismerést. Az emberi történelem természetes útvonaláról való elterelésének döntő pillanata - az emberiség eredendő bűne, mondhatni, - a védelem, biztonság és rend szolgáltatásának monopolizációjakor történik: e feladatok monopolizációja a kezdetben számos védelmező közül az egyik által, az összes többi kizárásával. A védelmi monopólium akkor létezik, amikor egyetlen intézet vagy személy hatékonyan ragaszkodhat ahhoz, hogy egy adott területen belül mindenkinek hozzá kell fordulnia védelemért és igazságért. Azaz senki nem támaszkodhat kizárólag önvédelemre, vagy csatlakozhat máshoz a védelem érdekében. Miután ez a monopólium létrejött, a védelmező finanszírozása nem lesz többé önkéntes alapú, hanem részben kötelező.

És mint ahogy azt a standard Osztrák közgazdaságtan megjósolja, miután nem lehet többé szabadon belépni a tulajdon védelmének üzletébe, vagy, ami azt illeti, bármilyen más üzletbe, a védelem ára emelkedni fog, a védelem minősége pedig csökkenni. A monopolista egyre kevésbé lesz tulajdonunk védelmezője, és egyre inkább válik védelmi zsarolóvá vagy akár a tulajdonbirtokosok szisztematikus kizsákmányolójává. Az eredetileg védelmet váró emberek és tulajdonuk elleni agresszorrá és annak pusztítójává válik.

Namost, ami egyszerűen leírható absztrakt terminusokkal (monopólium) az a gyakorlatban egy fáradtságos és hosszú feladat. Hogyan úszhatja meg valaki az összes többi védelmező kizárását a versenyből? És miért hagynák az emberek, főleg a többi potenciális, kizárt békéltető, hogy egy egyén monopolizálja ezt a szolgáltatást? Nos, az Állam eredetével foglalkozó válasz részletekbe menően nagyon összetett, de nagyon egyszerű felismerni általános struktúráját.

Mindenekelőtt minden állam, azaz minden monopolisztikus védelmi intézmény egy extrém apró területi szintről kezd, mint egy falu. Gyakorlatilag elképzelhetetlen, hogy egy egész bolygót átfogó Világállam vagy védelmi monopólium a semmiből létrejöjjön.

A második, amit észre kell vennünk az az, hogy nem egyszerűen akárcsak válik a helyi védelmi monopóliummá. Sokkal inkább, a helyi védelmi monopolisták a természetes társadalmi elit egykori tagjai. Azaz, kezdetben sikeres és közismert tagjai a társadalomnak.

Mielőtt elérték a monopolista helyzetét, önként választott védelmezők voltak. Csupán a megalakult és elismert, lényegében önkéntes tekintéllyel bíró elit számára lehetséges a monopolizáció felé vezető döntő lépés megtétele úgy, hogy meg is ússzák azt.

Ez azt jelenti, hogy minden kezdeti kormány vagy állam személyes- vagy magánuradalomból, vagy fejedelemségből ered. Senki sem bízna meg csak úgy akárkit a törvény, rend és jog fenntartásával, főleg, ha ez az akárki monopóliummal bírna a feladat fölött. Inkább az emberek olyasvalakitől várnák a védelmet, akit ismernek és jól informálnak gondolják, és kizárólag egy ilyen személy, egy nemes vagy arisztokrata képes elérni kezdetben a monopólium helyzetét.

Történelmileg egyébként, ha valaki a modern vagy ősi történelemre tekint, az Államok mindenhol először fejedelmi Államok, és majd csak később válnak demokratikus Állammá. És bár igaz, hogy az Államoknak helyi szinten kell kezdődniük - általában, mint fejedelmi Állam - még így is évszázadokba telik, mire a modern Államhoz hasonló valami jöhet létre.

A LIMITÁLT KORMÁNY LEHETETLENSÉGE

Nos, miután a védelmi monopólium a helyére került, sajátos logika kerül mozgásba. Minden monopolista hasznot húz a helyzetéből. A védelem ára emelkedni fog, és sokkal fontosabban, a törvény tartalma, tehát a termék minősége, meg fog változni a monopolista előnyére és mások kárára. A jogot eltorzítják, a védelmező pedig fokozatosan kizsákmányolóvá és kisajátítóvá válik. Pontosabban, a védelem területi monopolizációja következtében két tendencia jön létre. Az egyik a kizsákmányolás kiterjesztésére, a másik pedig a kizsákmányolás intenzívebbé tételére való hajlam.

Az eredetileg helyi intézmények, az Államok azzal velejáró hajlammal rendelkeznek - amelyet önérdék vezérel, tehát az, hogy több jövedelmet szeretnének, mint kevesebbet - hogy kiterjesszék területüket. Minél több alattvalót védelmez - vagy inkább kizsákmányol - az Állam, annál jobb. Az Államok - a területi monopolisták - közötti verseny eliminatív verseny: vagy én vagyok az emberek lehúzásának monopolistája, vagy pedig te.

Továbbá, számos Állam esetében az emberek könnyen elköltözhetnek. Viszont az Állam tekintetéből a populációvesztés egy zavaró probléma. Így hát, az Államok majdnem automatikusan konfliktusba keverednek egymással, és a konfliktus megoldásának egy módja, államista nézőpontból, a területi terjeszkedés, vagy háborún, vagy házasságon, és néha nyílt megvásárláson keresztül. Végső soron ezt a hajlamot csupán az egyedülálló világállam állítaná meg.

A második hajlam a kizsákmányolás intenzívebbé tétele. Az állami monopólium általi kizsákmányolás - lenyúlás - kiterjesztése magában foglalja az intenzívebbé tételt is, mivel minél kisebb az egymással versengő államok száma - azaz, minél nagyobb az Állam területe, - annál kisebb a költözés lehetősége. És egy Világállam esetében, akárhova is menjen az ember, az adózási és regulációs struktúra ugyanaz marad. Azaz, az elvándorlás fenyegetésének

eltűnésével a monopolisztikus kizsákmányolás természetesen növekedni fog – ami azt jelent, hogy a védelem ára növekszik, míg a minősége csökken.

MONARCHIA VS. DEMOKRÁCIA

Viszont, még ezen kívül is, ahogyan létrejön egy védelmi monopólium bármekkora terület felett, a monopolista a kizsákmányolása intenzívebbé tételére és jövedelme növelésére fog törekedni, védelmezett alattvalói kárára, a lehető legnagyobb mértékben. Addig, amíg a monopóliumot egy ember birtokolja, egy herceg vagy egy király, és főként, ha ez örökölhető monopólium, addig a monopolista érdeke tulajdona értékének megőrzése, mivel ő birtokolja a monopóliumot és annak tőkeértékét. Keveset fog ma kizsákmányolni, annak érdekében, hogy holnap többet rabolhasson.

Ha egyetlen személy van hatalmon, az Állam hatalmának népi ellenállása nagyon magas lesz, mivel nyilvánvalóan nem létezik szabad belépés az államapparátusra, a monopólium haszonélvezője pedig csupán egyetlen ember, és annak kiterjesztett családja – azaz az örökletes nemesség. Így hát a nyilvánosság haragja és ébersége fokozódik, a kizsákmányolás intenzívebbé tételére való próbálkozások pedig súlyos korlátokba fognak ütközni. Az emberek gyűlölték a királyt, mert ráébredtek arra, hogy „ő az uralkodó, minket pedig ő ural.”

Kiszámíthatóan, az Állam vágya a kizsákmányolás intenzitásának növeléséhez csak az Állam – évszázadokig húzott – hercegségből demokráciába való reformációjával összekapcsolva tört előre. A modern többségi demokrácia alatt – azaz, azon államfajta alatt, ami az Első Világháború után bontakozott világméretűvé – a kizsákmányolás és a monopólium nem tűnik el. A többségi demokrácia nem egy önvédelmi és önuralmi rendszer. Az Állam és az emberek nem egy és ugyanazon dolog. Azzal, hogy a nem megválasztott király vagy herceg helyettesül egy megválasztott parlamenttel és elnökökkel, a védelem ugyanannyira monopólium marad, mint előtte. Ami történik az egyszerűen ez: a területi védelmi monopólium köztulajdonná válik a magántulajdonból. Egy herceg helyett, aki magántulajdonaként tekint rá, egy időleges és megváltoztatható gondnok kezébe helyezik a védelmi zsarolás irányítását. A gondnok nem birtokos. Helyette csupán lehetőségében áll az erőforrások felhasználása saját hasznára. Ő birtokolja a haszonélvezeti jogot, de nem a tőkeértéket. Ez nem semmisíti meg az önérdék vezérelte tendenciát a kizsákmányolás növelésére. Épp ellenkezőleg, csupán kevésbé racionálissá, kevésbé számítóvá és sokkal inkább szűklátókörűvé, pazarlóvá teszi azt.

Továbbá, mivel szabad a demokratikus kormányba való belépés – bárkiből lehet elnök – csökken az ellenállás az Állam általi magántulajdon-támadás ellen. Ez ugyanahhoz az eredményhez vezet: növekvő demokratikus körülmények között a legrosszabb fog az Állam legmagasabb pozíciójába kerülni szabad verseny során. A verseny nem mindig jó. A verseny a magántulajdon ellen tevékenykedő legeszesebb agresszor címéért nem valami, amit üdvözönünk kéne. És pontosan ez a demokrácia lényege.

A hercegek és királyok dilettáns uralkodók voltak, akik nagymértékű természetes elit neveltetésben és értékrendszerben részesültek, így elég gyakran csak úgy viselkedtek, mint

ahogy egy jó családfő tenné. A demokratikus politikusoknak viszont a legszakszerűbb demagógoknak kell lenniük, akiknek folyton tetszelegniük kell a legalantasabbaknak is – jellemzően az egalitárius³ ösztönnek – mivel minden szavazat nyilván legalább olyan jó, mint bármelyik más. És mivel a választott képviselőket sosem vonják felelősségre hivatalos közszolgálatukért, sokkal veszélyesebbek, mint király valaha volt azok számára, akik szeretnének biztonságot és tulajdonuk védelmét.

Ha egyesítjük azokat az Állam velejáró tendenciáit, amiket említettem: az intenzitás növelése, a hazai lakosság kizsákmányolása, és terjeszkedés, akkor egy világszintű demokráciát kapunk, globális papírvalutát, amelyet egy világbank bocsát ki.

JELENLÉGI HELYZETEK

Most had tartsak egy egyszerű leltározást. Itt állunk a huszadik század végén, közelebb, mint valaha a Világállam végállapotához, legalábbis közelebb, mint bármikor a történelem során. Az Egyesült Államok az egyetlen nagyhatalom, és a világ legnagyobb tehene. Ezzel egy időben, a demokrácia szinte teljesen egyetemessé lett, és a világ vezető hatalma, az Egyesült Államok a világ demokráciájának vezető bajnoka.

Pár neokonzervatív, mint Francis Fukuyama arra mutatott rá, hogy biztosan ez a történelem vége. Globális demokrácia, már majdnem el is értük. Egy Osztrák-Libertáriánus szempontból viszont a dolgok valamennyire másképp néznek ki. Magasan központosított demokrácia alatt - vagy had nevezem magasan központosított tömeguralomnak - a magántulajdon biztonsága szinte teljesen eltűnt. A védelem ára hatalmas, az igazságszolgáltatás minősége pedig folytonosan lefelé zuhan. Addig a pontig romlott, amíg az igazságosság állandó törvényei, a természeti törvények szinte teljesen eltűntek a nyilvánosság tudatából. A törvényt nem gondolják másnak, mint Állam által előírt törvénynek – pozitív törvénynek. A törvény és az igazságosság akármi, amit az Állam annak mond. Még mindig létezik névleges magántulajdon, de gyakorlatban a magántulajdonosokat szinte teljesen megfosztották birtokaiktól. Személy és tulajdon támadói és megszállói ellen való védelem helyett, az Állam egyre növekvően lefegyverezte saját lakosságát és megfosztotta őket az önvédelem legalapvetőbb jogától.

Továbbá a magántulajdont birtoklók nem rendelkeznek többé azzal a szabadsággal, hogy meghívjanak vagy kirekesszenek embereket tulajdonukról, ahogyan ők azt helyesnek látják. Ez a jog a tetszés szerinti invitálásra vagy kizárásra a magántulajdon alapvető hozzávalója. Ez magában foglal egy védelmi mechanizmust; az, hogy eltávolíthatsz valakit a magántulajdonodról, egy támadáselhárító módszer. De a magántulajdonról való eltávolítás jogát, főleg kereskedelmi tulajdonról, teljesen elvették tőled. És ha ez az ehhez való jog eltűnik – és senki sem bérelhet fel vagy rúghat ki, vásárolhat vagy eladhat, meghívhat vagy kizárhat embereket tetszés alapján – ha mindez eltűnik, a támadástól való védelem egy módszere is eltűnik.

³ Egyenlőségelvű

Az Állam, amelynek védelmeznie kellene minket, a valóságban teljesen tehetetlenné tett minket. Több, mint bevételük felét elrabolja alattvalóitól, hogy azt elossza a közhangulat alapján, az igazság alapelvei helyett. Tulajdonukat ezer önkényes és támadó szabályozásnak teszi ki. Nem bérelhetünk és bocsáthatunk el szabadon akárkit, akit szeretnénk, akármilyen okból, amit fontosnak tartunk. Nem változtathatjuk meg az árakat szabadon, nem társulhatunk és válhatunk el, különíthetjük el magunkat azzal, akivel kívánjuk, vagy akivel nem kívánjuk. A védelem helyett tehát az Állam kiszolgáltatott minket és tulajdonukat a csőcseléknek és a csőcselék ösztöneinek. Oltalmazás helyett elszegényít minket, elpusztítja családjainkat, helyi szervezeteinket, magánalapítványainkat, klubjainkat és egyesületeinket azzal, hogy egyre inkább hatásköre alá vonja őket. Mindennek következményeképp az Állam eltorzította a nyilvánosság igazságérzékét és személyes felelősségét, és az erkölcsi és gazdasági szörnyszülöttek és borzalmak egyre nagyobb számát vonzotta be és tenyésztette.

STRATÉGIA: MEGÁLLÍTANI AZ ÁLLAMISTA BETEGSÉGET

Hogyan állítható meg az Állam és az államista fertőzés? Most fogok elérkezni a stratégiai megfontolásaimhoz. Mindenekelőtt meg kell látnunk három alapvető felismerést vagy irányelvet. Egy: hogy a magántulajdon védelme és hogy a jog, az igazságszolgáltatás és a bűnüldözés esszenciális bármilyen emberi társadalom számára. De semmi ok nincs arra, hogy miért kellene ezt a feladatot egyetlen intézménynek, egy monopolistának biztosítania. Igazából a helyzet éppen az, hogy amikor egy monopolista vállalja fel ezt a feladatot, szükségszerűen el fogja pusztítani az igazságosságot, minket pedig védtelenné fog tenni mind idegen, mind hazai támadók ellen.

Így hát az ember végcélja, amit szem előtt kell tartania, az a védelem és igazságszolgáltatás demonopolizációja. Lehetséges és kötelező a védelem, biztonság, törvény, rend és a konfliktusokban való döntőbíráskodás versenyképes előállítás - azaz szabadnak kell lennie a bírói hivatás területére való belépésnek.

Kettő, mivel a védelmi monopólium minden gonosz gyökere, egy ilyen monopólium területi terjeszkedése úgyszintén gonosz. Minden politikai központosítást elvi alapon el kell utasítani. Másik oldalról pedig a politikai decentralizáció minden próbálkozását - szegregáció, szeparáció, szecesszió, satöbbi - támogatni kell.

A harmadik alapvető felismerés pedig az, hogy a demokratikus védelmi monopóliumot különösképpen el kell utasítani, mint egy morális és gazdasági perverzítást. A tömeguralom és a magántulajdon védelme összeférhetetlenek. A demokrácia ötletét nevetségessé kell tenni: nem több igazságosságként parádézó csőcselékuralomnál. Minden lehetséges jelző közül a legrosszabbként kell tekinteni arra, amikor valakit demokratának neveznek! Ez nem azt jelenti, hogy az ember nem vehet részt demokratikus politikában, erre később rá fogok térni.

De az ember kizárólag védelmi célra használhatja a demokratikus módszert; azaz az ember használhat egy anti-demokratikus politikai programot, hogy megválassza őt egy anti-demokratikus választókerület, hogy anti-demokratikus - azaz anti-egalitárius,

magántulajdon-párti – rendelkezéseket vezessen be. Vagy másképp fogalmazva, nem lesz becsületes az ember attól, hogy demokratikusan választják meg. Ez sokkal inkább teszi őt gyanúsítottá. Függetlenül a tényről, hogy valakit demokratikusan választottak, az ember azért még lehet tiszteletreméltó és rendes; egy ilyenről már hallottunk.

Ezekből az alapelvekből eljutunk az alkalmazás problémájához. Amíg az alapvető felismerések – amelyek: a monopolizált védelem, az Állam elkerülhetetlenül agresszorrá válik és védtelenséghez vezet; illetve a politikai központosítás és a demokrácia a kizsákmányolás és agresszió kiterjesztésének és intenzitása növelésének eszközei – általános irányt adnak célunkhoz, nyilvánvalóan nem elégségesek tetteink meghatározásához és a végcélhoz való eljutáshoz.

A legalább ideiglenes kezdőpont, ahonnan el kell indulnunk az, hogy hogyan lehetséges a demonopolizált védelem és igazságszolgáltatás célját megvalósítani a jelenlegi centralizált – majdnem viládemokrácia körülményeiben. Had próbáljak kifejleszteni egy választ erre a kérdésre azzal, hogy először kifejtem, milyen szempontból változott meg a probléma és a rá adható válasz az elmúlt 150 évben – azaz körülbelül a 19. század közepétől.

REFORM FENTRŐL LEFELÉ: A KIRÁLY MEGTÉRÍTÉSE

Egészen 1914-ig a probléma viszonylag apró volt, a megoldás pedig viszonylag könnyű, és mint ahogy azt látni fogjuk, ma a dolog sokkal nehezebb, a megoldás pedig sokkal összetettebb. A 19. század közepéig, mind Európában, mind az Egyesült Államokban nemcsak, hogy sokkal kisebb hangsúlyt kapott a politikai központosítás, mint napjainkban, de a keleti Függetlenségi Háborút sem vívták meg, és sem Németország, sem pedig Olaszország nem létezett, mint egyesített Államok.

De különösképpen, a tömeges demokrácia kora aligha kezdődött el ebben az időben. Európában, Napóleon legyőzése után az országokat még mindig királyok és hercegek uralták, a választások és parlamentek pedig apró szerepet tölthettek be, amely továbbá a nagybirtokosok egy apró csoportjára korlátozódott. Hasonlóképpen az Egyesült Államokban, a kormányokat kis, arisztokrata elitiek uralták, a szavazat pedig szigorú tulajdonkövetelményekkel volt korlátozva. Végül is csupán azoknak kellene futtatniuk ezeket az intézményeket, akiknek van is valamijük, ami védelemre szorul.

Százötven, vagy akár száz évvel ezelőtt csak a következő dolog volt abszolút szükséges a probléma megoldásához: kényszeríteni a királyt, hogy kijelentse, hogy mostantól minden polgár szabadon választhatja a saját védelmezőjét és esküdhet hűséget bármilyen kormánynak, aminek szeretne. Azaz a király nem feltételezné többé, hogy ő bárkinek a védelmezője, hacsak az a személy meg nem kérte őt, és meg nem fizette az árat, amit a király kér a szolgáltatásáért.

Namost, mi történt volna ez esetben? Mi történt volna, ha, mondjuk, 1900-ban az Osztrák császár ilyen nyilatkozatot tesz? Had vázoljam fel röviden azt, aminek a történéseit valószínűsítem ebben a helyzetben.

Egy; a nyilatkozat után mindenki visszakapta volna korlátlan jogát az önvédelemhez, és szabadon dönthetett volna, kíván-e több vagy jobb védelmet, mint amit az önvédelem biztosít, és ha igen, honnan és ki biztosítsa ezt a védelmet. A legtöbb ember ilyen helyzetben kétségtelenül azt választotta volna, hogy a munkamegosztás előnyében részesüljön, és az önvédelem mellett specializált védelmezőkre támaszkodjon.

Kettő, a védelmezők keresése közben, majdnem mindenki olyan személyek vagy intézmények után kutatott volna, akik birtokolják, vagy képesek megszerezni a védelem feladatához szükséges eszközöket – azaz, akik maguk is érdekeltek a védelmezni kívánt területben lényeges tulajdon birtoklása formájában – és akik a megbízhatóság, körültekintőség, becsületesség és igazságosság már megalapozott hírnevével bírnak.

Biztosan mondható, hogy senki sem akart volna megbízni egy megválasztott parlamentet ezzel a feladattal. Helyette majdnem mindenki a három közül valamelyikből választott volna: maga a király, aki többé nem monopolista, vagy egy területi vagy helyi nemes, mágnás vagy arisztokrata, vagy pedig egy nemzetileg, vagy akár nemzetközileg működő biztosító cég.

Nyilvánvalóan maga a király eleget tudna tenni az említett követelményeknek, és sokan önként választanák őt, mint a védelmezőjük. Ugyanakkor számos ember elszakadna a királytól, akiknek nagy része valószínűleg különböző helyi nemesekhez és mágnásokhoz fordulna, akik így már természetes, nem pedig örökletes nemesek. És egy kisebb területi skálán, ezek a helyi nemesek képesek volnának ugyanazon hasznot nyújtani védelmezőként, mint amit a király képes nyújtani. Ez a váltás magával vonná a védelmi ipar berendezésének és struktúrájának nagyméretű decentralizációját. Ez a decentralizáció csupán magán vagy szubjektív védelmi önérdékeket tükrözne, és azokkal lenne összhangban – ugyanúgy a központosítási tendencia is, amit már említettem, és ami a védelemipar túlközpontosításához vezetett.

Végül pedig majdnem mindenki más, főleg a városokban kereskedelmi biztosító vállalatokhoz fordult volna védelemért, mint a tűzbiztosítók. A biztosítás és a magántulajdon nyilvánvalóan egymáshoz nagyon közel álló ügyek. A jobb védelem alacsonyabb biztosítási törlesztésekhez vezet. És azzal, hogy biztosítók lépnek be a védelem piacára, igen hamar védelmi szerződések, nem pedig meghatározatlan ígéretet válnának a védelmi termék szabvány formájává.

Továbbá, a biztosítás természetéből fakadóan a különféle biztosítók közötti versengés és együttműködés elősegítené a procedúra, bizonyíték, konfliktusmegoldás és döntőbíráskodás egyetemes szabályait. Úgyszintén elősegítené a társadalom egyidejű homogenizációját és dehomogenizációját egyének különböző osztályaiba, a tulajdonuk védelme és ebből adódóan a biztosítási díjuk mentén. Azonnal megszűnne minden olyan szisztematikus és kiszámítható jövedelem és vagyon újraelosztása a populáción belüli különböző csoportok között, mint amilyen monopolisztikus körülmények között létezett. És ez természetesen hozzájárulna a békéhez.

A legfontosabb pedig, hogy a védelem természete alapján véve megváltozna. A monopolisztikus körülmények között kizárólag egy védelmező létezik; egyáltalán nem számít ilyen tekintetből, hogy monarchikus, vagy pedig demokratikus, egy kormány szerepe

változatlanul egy rögzített és határos terület védelme. Ez a tulajdonság mégis kizárólag egy kötelező védelmi monopólium következménye. A monopólium megszűnésével, ez a nagymértékben természetellenes, sőt, mesterséges tulajdonság is megszűnne. Talán létezett pár helyi védelmező, akik csak egy behatárolt területet óvtak. De lettek volna más védelmezők is, mint a király vagy biztosító ügynökségek, akik védelmi territóriumuk kiterjedt foltokból, darabokból és nyúlványokból áll. És minden kormány „határa” folytonosan változna. Főleg városokban, nem volna kevésbé szokatlan, hogy két szomszédnak más védelmi ügynöksége legyen, mint hogy különféle tűzbiztosító ügyfelei legyenek.

Ez a foltstruktúrájú védelem javít a védelem minőségén. A monopolisztikus, határolt védelem előfeltételezi azt, hogy az egész populáció védelmi érdekei homogének. Azaz, egy adott területen belül mindenki ugyanolyan védelmi érdekekkel rendelkezik. De ez egy igen valótlan, és valójában hamis feltételezés. Igazából az emberek védelmi szükségletei magasan heterogének. Az emberek talán csak egy, vagy számos, területileg szétszórt helyen birtokolnak tulajdont, lehetnek önellátók, vagy csak nagyon kevés embertől függők a gazdasági tevékenységeik során; másrészt pedig, lehet, hogy mélyen integráltak a piacba és gazdaságilag ezer és ezer, nagy területeken szétszórt emberen függenek.

A védelmi ipar foltstruktúrája csupán tükrözné a különféle emberek nagyban különböző védelmi szükségleteinek valóságát. Ez a struktúra cserébe egy megfelelő védelmi fegyverzet kifejlődését ösztönözné. Nagyszabású bombázás eszközeinek kifejlesztése és gyártása helyett az eszközöket kisméretű területek védelmére fejlesztenék, járulékos kár nélkül.

Továbbá, mivel egy versenyképes rendszerben minden területközi bevétel- és vagyontörlesztés megszűnik, a foltstruktúra képes a leginkább biztosítani a területek közötti békét. A területközi konfliktusok valószínűsége és mértéke lecsökkenne foltok esetében. És mivel minden, mondhatni idegen támadó, még akkor is, ha csak egy apró földrészt támad, számos független védelmi ügynökség azonnali katonai és gazdasági ellentámadásába ütközne, úgy a külhoni támadások veszélye csökkenne.

Közvetetten már legalább részben nyilvánvaló, hogy miért és hogyan vált sokkal nehezebbé elérni a megoldást ezen 150 év során. Had mutassak rá néhány megtörtént, alapvető változásra, amely sokkal hatalmasabbá teszi a problémát. Elsősorban nem lehetséges többé a fentről lefelé haladó reform megvalósítása. A klasszikus liberálisok, a régi monarchikus időkben, gyakran gondoltak, és tulajdonképpen realiztikusan hihettek egyszerűen a király meggyőzésében saját nézeteikről, és megkérhették őt, hogy mondjon le hatalmáról, majd minden más majdnem automatikusan a helyére került volna.

Napjainkban az Állam védelmi monopóliumát köz-, nem pedig magántulajdonnak tartják, a kormány uralma pedig nem kötött bizonyos személyekhez, hanem meghatározott funkciókhoz, amit névtelen személyek gyakorolnak egy demokratikus kormány részeként. Így az egy vagy pár ember meggyőzésének stratégiája nem működik többé. Nem számít, ha az ember meggyőz pár magas pozícióban levő kormányi hivatalnokot – az elnököt és pár szenátort – mert a demokratikus kormányzat szabályain belül, senki nem rendelkezik a kormány védelmi monopóliumáról való lemondáshoz kellő hatalommal. A királyok bírtak ezzel a hatalommal, az elnökök nem.

Az elnök csupán lemondhat pozíciójáról, hogy azt valaki más tölthesse be. De nem oldhatja fel a kormány védelmi monopóliumát, mert állítólag az emberek birtokolják a kormányt, nem pedig az elnök maga. A demokratikus uralom alatt tehát, a kormány igazságszolgáltatás és védelem felett bírt monopóliumának lebontása vagy azt követeli, hogy a nyilvánosság vagy az általuk választott képviselők többsége eltörölje a kormány védelmi monopóliumát, és ezzel együtt minden adót, vagy még inkább korlátozó, ha szó szerint senki sem szavaz, a szavazáson való részvételi arány pedig nulla lenne. Csak ebben az esetben lehetséges hatékonyan eltörölni a védelmi monopóliumot. De ez gyakorlatilag azt jelentené, hogy lehetetlen valaha megszabadulni egy gazdasági és erkölcsi romlástól. Mivel manapság adott, hogy mindenki, beleértve a csőcseléket, részt vesz a politikában, és elképzelhetetlen volna, hogy a csőcselék valaha, teljességében vagy még akár többségében is, visszakozzon szavazati jogának gyakorlásától, ami nem több, mint élni más vagyonúnak elrablásának lehetőségével.

Továbbá, ha az ember feltételezi is, minden valószínűség ellenére, hogy ezt elérjük, a problémák nem érnek véget. Mivel a modern egalitárius tömegdemokrácia másik alapvető szociológiai igazsága az, hogy a természetes elit szinte teljes elpusztításával jár. A király feladhatná monopóliumát, a nyilvánosság védelmi szükségletei pedig szinte azonnal megoldódnának, mivel mind a király számára, mind pedig helyi és regionális szinten léteztek jelentősebb vállalkozó személyiségek, és egy tisztán látható és megalapozott természetes, önkéntesen elfogadott elit, illetve a hierarchiák és rangsorok többrétegű struktúrája, amelyhez az emberek fordulhattak védelmi kívánalmaikkal.

A TERMÉSZETES ELIT ELTŰNÉSE

Ma, kevesebb, mint egy évszázad tömegdemokrácia után, nem létezik olyan természetes elit és társadalmi hierarchia, ahova az ember védelemért fordulhatna. A természetes elitek illetve a hierarchikus társadalmi rendek és szervezetek, azaz emberek és intézmények, akik Államtól független tekintéllyel és tisztelettel bírnak, sokkal inkább tűrhetetlenek és elfogadhatatlanok egy demokratának, és sokkal összeegyeztethetlenebbek az egalitarizmus demokratikus szellemével, mint amennyire az veszélyt jelentettek bármilyen király vagy herceg számára. És emiatt, demokratikus játékszabályok keretei között, minden független hatóságot szisztematikusan a jelentéktelenség szintjéig irtottak vagy csökkentettek gazdasági intézkedéseken keresztül. Napjainkban a kormányon kívül semmi más intézmény vagy személy nem bír valós nemzeti vagy akár regionális tekintéllyel, csupán a kiemelkedő emberek, sportolók és filmsztárok, popsztárok, és természetesen politikusok bőségében élünk. De ezek az emberek, míg meghatározhatják a trendeket és megváltoztathatják a divatot, nem rendelkeznek természetes személyi szociális tekintéllyel.

Ez kiemelkedően igaz a politikusokra nézve: most nagy sztárok lehetnek, minden nap a TV-ben látjuk őket és a nyilvános vita tárgyait képezik, de ez teljes mértékben azért van így, mert a jelenlegi Államapparátus részeit képezik, annak monopolisztikus hatalmával. Ahogyan ez a monopólium feloldódik, a politika e „sztárjai” jelentéktelenné válnak, mert a valóságban többnyire csupán félszű idióták. És egyedül a demokrácia teszi lehetővé, hogy ezekbe a magasztos pozíciókba emelkedjenek. Saját magukra hagyva őket, a saját személyes

teljesítményükre támaszkodva, majdnem kivétel nélkül senkik. Egyszerűen fogalmazva, miután a demokratikus kormány kinyilvánította, hogy mostantól mindenki szabadon választja saját bíróját és védelmezőjét, úgy, hogy közben nem kötelező számára a kormányt választania védelmezőként, melyik épeszű ember választaná őket? Azaz ki választaná önként, mint bírójuk és védelmezőjük a Kongresszust [vagy Parlamentet; ford.] és a szövetségi kormányt? A kérdés feltevésével meg is válaszoljuk azt. A királyok és a hercegek valós tekintéllyel bírtak; a kényszer is szerepet játszott, ez semmi kétség, de jelentős mennyiségű önkéntes támogatást is kaptak.

Ezzel szemben a demokratikus politikusokat általában megvetik, még a saját választókerületük csőcselékében is. De aztán az ember nem fordulhat máshoz védelemért. A helyi és regionális politikusok gyakorlatilag ugyanezt a problémát jelentik, és monopol hatalmuk eltörlésével nyilván ők sem nyújtanak alternatívát erre a problémára. Nem léteznek nagy vállalkozó személyiségek sem, akik a színpalacson állnak, a biztosító cégek pedig szinte teljes mértékben az egalitárius demokratikus állam teremtményévé váltak.

Tehát ha az ember ma azt tenné, amit a király tehetett volna száz évvel ezelőtt, a társadalmi káosz vagy a szó rossz értelmében vett „anarchia” azonnali veszélye fenyegetne. Az emberek, legalábbis egy ideig nagymértékben sebezhetőek és védtelenek volnának. Így tehát a kérdés az: egyáltalán nincs kifelé vezető út? Had foglaljam össze a választ előre: De van, viszont a fentről lefelé törekvő reform helyett, az ember stratégiájának a lentől felfelé törekvő forradalomnak kell lennie. És egy, egyedülálló fronton vívott háború helyett a libertariánus forradalomnak számos háborút kell magába foglalnia, számos frontvonalon. Azaz, a hagyományos háború helyett gerillaháborút szeretnénk.

AZ ÉRTELMISÉGIEK SZEREPE

Mielőtt ezt a választ megmagyaráznám, mint még egy lépés célunk megvalósítása felé, egy második szociológiai tény is figyelembe kell vennünk: az értelmiségiek szerepének változását az ideológia és az oktatás területén. Akkortól kezdődően, amikor a védelmi ügynökség területi monopolistává – azaz Állammá – valós védelmezőből védelmi zsarolóvá válik. És a védelmi zsarolás áldozatainak ellenállása fényében az Államnak legitimitásra, tetteinek intellektuális igazolására van szüksége. Az Állam minél inkább válik védelmezőből zsarolóvá, - tehát az adók és szabályozások minden növelésével – annál nagyobbá válik a legitimitás szükségessége.

A helyes államista gondolkodás biztosítása érdekében, a védelmi monopolista arra fogja használni privilegizált helyzetét, hogy felállítsa az oktatás monopóliumát. Még a 19. században is, a határozottan demokráciaellenes, monarchikus körülmények között, az oktatást, legalábbis az általános és egyetemi oktatást nagyrészt monopolisztikusan szervezték és kényszerrel finanszírozták. És javarészt a királyi kormány tanáraitól és professzoraitól, azaz azoktól, akiket a királyok és hercegek értelmiségi testőreként béreltek fel, indult el a királyok és nemesek privilégiumainak aláásása, és azok egalitárius eszmékkel való helyettesítése, mint demokrácia és a szocializmus.

Ez jó okkal történt az értelmiségiek részéről. Mivel a demokrácia és a szocializmus igazából megsokszorozza az értelmiségiek és oktatók számát, ez az állami közoktatás rendszerének kiterjesztése pedig az intellektuális szemét és szenny még nagyobb áradásához vezetett. Az oktatás ára, mint ahogyan a védelem és igazságszolgáltatás ára, drámaian megemelkedett a monopolisztikus irányítás alatt, míg az oktatás minősége, mint ahogyan az igazságszolgáltatás minősége, folyamatosan zuhant. Napjainkban éppoly védtelenek vagyunk, mint amennyire tanulatlanok.

A demokratikus rendszer illetve az államilag finanszírozott oktatás és kutatás folytatólagos létezése nélkül viszont a legtöbb jelenlegi tanár és értelmiségi munkanélkülivé válna, vagy jövedelmük jelenlegi méretének apró töredékére zuhanna. A feketék szlengjének szintaxisa, a szűnyogok szerelmi élete vagy a szegénység és bűnözés közötti kapcsolat kutatása helyett évi százezer dollárért, a burgonyatermesztés tudományát vagy a gázpumpa technológiájának működtetését tanulmányoznák húszezer dollárért.

A monopolizált oktatási rendszer mostanra legalább akkora probléma, mint a monopolizált védelem és igazságszolgáltatás rendszere. Igazából az állami oktatás, kutatás és fejlesztés az Állam a társadalmi ellenállás ellen való védelmének központi eszköze. Ma az értelmiségiek legalább olyan fontosak, vagy még fontosabbak a kormány szempontjából, a status quo fenntartása érdekében, mint a bírók, rendőrök vagy katonák.

És mint ahogy az ember nem képes átalakítani a demokratikus rendszert fentről lefelé, úgy az sem várható, hogy ez az átalakulás az állami egyetemek és állami oktatás fennálló rendszeréből fog eljönni. Ezt a rendszert nem lehet reformálni. A libertariánusok számára lehetetlen beszivárogni az állami oktatási rendszerbe, és átvenni azt, mint ahogy a demokraták és szocialisták tették, amikor lecserélték a királyokat.

A klasszikus liberalizmus nézőpontjából az állam által, adóból finanszírozott oktatási rendszer egészének mennie kell, gyökerektől az ágakig. És ezzel a meggyőződéssel nyilvánvalóan lehetetlen bárki számára, hogy karriert csináljon magának ilyen körülmények között. Soha sem leszek képes az egyetem elnökévé válni. A nézeteim elzárnak attól, hogy ilyen karriert fussak be. Namost, ez nem azt jelenti, hogy az oktatás és az értelmiségiek nem játszanak szerepet a libertariánus forradalom előidézésében. Épp ellenkezőleg, mint ahogy azt előtte megjegyeztem, végül minden azon a kérdésen múlik, képesek vagyunk-e delegitimalizálni és feltárni a demokráciát és a védelem és igazságszolgáltatás demokratikus monopóliumát, mint gazdasági és erkölcsi romlás.

Ez természetesen nem több ideológiai háborúnál. De önfejű volna azt feltételezni, hogy a hivatalos akadémia bármi segítséget fog nyújtani számunkra igyekezeteinkben. Mivel állami alamizsnán élnek, az oktatók és értelmiségiek általában államisták. Az intellektuális lőszer, az ideológiai irányítás és koordináció kizárólag a fennálló akadémián kívülről érkezik, az intellektuális ellenállás központjaiból – olyan intellektuális ellenkultúrából, amely kívül áll, független és alapvetően szemben áll a kormány védelmi és oktatási monopóliumával, mint a Mises Institute.

FORRADALOM LENTRŐL FELFELÉ

Végül elérkezünk a letről felfelé törekvő forradalmi stratégiának jelentéséhez és magyarázatához. Ehhez had hivatkozzam korábbi megjegyzéseimre a demokrácia védelmi használatáról, azaz, a demokratikus eszköz használatához demokráciaellenes, libertariánus, magántulajdon-párti célok eléréséhez. Két előzetes felismerést itt már elértem.

Egy, a fentről lefelé haladó stratégia lehetetlenségéből következik, hogy az embernek kevés, vagy semennyi energiát, pénzt és időt nem kellene országos politikai versenybe fordítania, mint az elnökválasztások. Úgyszintén ki kell zárni a központi kormányért vívott versenyt, különösképpen, kevesebb hangsúlyt helyezni a szenátusi, mint a képviselőházi versenyekre.

Kettő, az értelmiségiek a jelen rendszer, a jelen védelmi zsarolás fenntartásában játszott szerepének felismeréséből az következik, hogy az embernek úgyszintén kevés vagy semennyi energiát, időt és pénzt kellene az oktatás és az akadémia belülről történő reformálásába fektetni. A fennálló egyetemi rendszeren belül szabadpiac- vagy magántulajdon-párti katedra elfoglalásával az ember annak az eszmének a legitimitását segíti elő, amelyet ellenez. A hivatalos oktatási és kutatói intézetektől szisztematikusan meg kell vonni a forrásokat, és ki kell őket szarítani. Ehhez az intellektuális munka minden támogatását, az előttünk álló teljes feladat egy esszenciális részeként olyan intézetek és központok mellé kell állítanunk, akik pontosan ezen munkálkodnak.

Az előző két tanács okai egyszerűek: ideológiai tekintetből nem alkotnak teljesen homogén csoportot sem a nép, sem az oktatók és különösképpen nem az értelmiségiek. És még ha lehetetlen is elnyerni a többséget egy országos szintű, határozottan demokráciaellenes politikai programon, úgy néz ki, nem leküzdhetetlen nehézségű egy kellően kis kerület többségét megnyerni, a teljes, demokratikus kormánystruktúrán belüli helyi vagy regionális funkciók betöltéséhez. Igazából semmi irreális nincs abban a feltételezésben, hogy ilyen többségek ezer helyszínen léteznek. Azaz, helyszíneken, egyenlőtlenül szétszórva az ország minden területén. Hasonlóképpen, bár az értelmiségi osztályra egészében véve a védelem és igazságszolgáltatás természetes ellenségeiként kell tekintenünk, különféle helyeken léteznek értelmiségi ellenes értelmiségiek, és mint ahogy azt a Mises Institute bizonyítja, nagyon is lehetséges egy intellektuális központ köré gyűjteni ezeket az elkülönített embereket, egységet, erőt, és nemzeti, vagy akár nemzetközi közönséget adni nekik.

De mi lesz ezután? Minden más a végcélből következik, amelyet állandóan az eszünkben kell tartani, minden cselekedetünk során: a magántulajdonhoz, az önvédelemhez, a szabad kizáráshoz és meghíváshoz, és szerződéshez való jog fentről lefelé történő visszaállítása. A válasz pedig két részre osztható.

Egy, mit kell cselekedni ezekben a nagyon apró körzetekben, miután egy magántulajdon-párti jelölt és többségizmus-ellenes személy győzedelmeskedhet. És kettő, hogyan bánjunk a kormány felsőbb szintjeivel, főként pedig a központi szövetségi kormánnyal. Egy, kezdő lépésként, és most arra hivatkozok, mit kellene tenni helyi szinten, az ember politikai programjának legelső központi pontja ez legyen: próbálja meg a helyi adókra, különös tekintettel az ingatlanadóra és a szabályozásokra való szavazás jogát korlátozni azokra, akik

rendelkeznek tulajdonnal és ingatlannal. Kizárólag a tulajdonbirtokosoknak szabad szavazati jogot adni, a szavazatukat pedig nem egyenlően, hanem tőkéjük értékében és fizetett adóik arányában számolni. Ez hasonló ahhoz, aminek kaliforniai működését Lew Rockwell már elmagyarázta.

Továbbá minden államilag foglalkoztatottat – tanárokat, bírókat, rendőröket – és minden segélyben részesülőt ki kell zárni a helyi adókról és szabályozásokról való szavazásról. Ezeket az embereket adóból fizetik, és semmi beleszólásuknak nem szabadna lenniük abba, milyen magasak az adók. Ezzel a politikai programmal az ember természetesen nem nyerhet mindenhol; nem nyerhetsz Washingtonban egy ilyen programmal, de merem állítani, számos helyen egyszerűen kivitelezhető. A helynek elég kicsinek kell lennie, és tisztességes embereknek kell lakniuk.

Következésképpen, a helyi adók és díjszabások, illetve a helyi adóbevétel elkerülhetetlenül csökkenni fog. A tulajdonértékek és a legtöbb helyi bevétel emelkedni fog, míg az állami foglalkoztatásúak száma és fizetése csökkenni. Mármost, és ez a leginkább döntő lépés, a következő dolgot kell tenni, és mindig tartsuk szem előtt, hogy nagyon apró területi körzetekről beszélek, falvakról.

Az állami finanszírozás e krízisében, ami ki fog törni, miután a csőcselék elveszítette szavazati jogát, a krízisből kivezető út minden helyi kormánytulajdon privatizációja. Az összes állami épület, és helyi szinten az nem sok – iskolák, rendőrségek, tűzoltóságok, bíróságok, utak, satöbbi – aztán pedig a tulajdonrészesedést vagy részvényt elosztani a helyi magántulajdon-birtokosoknak, annak viszonylatában, mennyi adót fizettek életük során. Végtére is az övék, ők fizettek értük.

Ezek a részesedések szabadon cserélhetők, eladhatók és vásárolhatók, és így a helyi kormány gyakorlatilag megszűnik. A nagyobb, felettes kormány létezése nélkül, ez a falu vagy város így felszabadított terület lehetne. Mi történne ezután az oktatással, és ami még fontosabb, mi történne a tulajdon védelmével és az igazságszolgáltatással?

Kisebb, helyi szinten biztosak lehetünk, vagy még annál is biztosabbak, mint hogy mi történt volna 100 évvel ezelőtt, ha a király feladja hatalmát, ami történne az nagyjából a következő: minden anyagi erőforrás, ami eddig e funkcióknak volt szentelve, - iskoláknak, rendőrállomásoknak, bíróságoknak – még mindig létezne, épp úgy, mint a munkaerő. Az egyetlen különbség, hogy ezek mostantól magántulajdonlásúak, vagy az állami alkalmazottak esetében, átmenetileg munkanélküliek. Azalatt a realiztikus feltételezés alatt, hogy továbbra is létezne kereslet oktatásra, védelemre és igazságszolgáltatásra, az iskolákat, rendőrállomásokat és bíróságokat ugyanarra fogják használni. És számos korábbi tanárt, rendőrt és bírót ismét felbérelnének, vagy folytatnák eddigi állásukat maguk, mint egyéni vállalkozók, azzal a különbséggel, hogy mostantól egy helyi elit, az újdonsült tulajdonosok vezetnék az intézményeket vagy alkalmaznák az embereket, akiket az egész nyilvánosság ismerne. Vagy úgy, mint for-profit szervezetek, vagy, ami valószínűbbnek látszik, a jótékonyági és gazdasági szervezetek keverékeként. A helyi „nagymenők” gyakran nyújtanak közjavakat saját zsebükből, és nyilvánvalóan nekik áll leginkább érdekében a helyi igazság és béke fenntartása.

És ezt még egyszerűen láthatjuk megvalósulni iskolák és rendőrök esetében, de mi a helyzet a bírókkal és az igazságszolgáltatással? Emlékezzünk arra, hogy minden gonosz gyökere az igazságszolgáltatás kényszerrel való monopolizációja, azaz az, hogy egy ember kikiáltja, mi a helyes. Ilyenformán a bírókat szabadon kell finanszírozni, és biztosítani kell a bírói pozícióba való szabad belépést. A bírókat nem szavazat alapján választják, hanem az igazságszolgáltatást kívánók tényleges kereslete választja ki őket. És ne felejtjük, hogy mivel kis, helyi szintekről van szó, egy, vagy nagyon kevés bíró iránt való keresletről beszélünk. Függetlenül attól, hogy ez vagy ezek a bírók vagy magánbírói egyesületek vagy részvénytársaságok által foglalkoztatottak, esetleg egyéni vállalkozók, akik bérlik a létesítményeket vagy irodákat, amit látni kell az az, hogy csupán egy maréknyi helyi ember, és csak széles körben ismert és tisztelt személyiségek – azaz a természetes elit tagjai – bírnak bármilyen eséllyel arra, hogy a helyi emberek bírónak válasszák őket.

Kizárólag a természetes elit tagjainak döntései bírnak bármilyen tekintéllyel és válnak érvényre juttathatóvá. És ha nevétségnek gondolt ítéletekkel állnak elő, abban a pillanatban más, helyi tekintélyek veszik át a helyüket, akik nagyobb tiszteletnek örvendenek. Ha helyi szinten ezen a vonalon haladunk, természetesen lehetetlen elkerülni a kormányhatalom szövetségi szintjét. Hogyan kezeljük ezt a problémát? Nem zúznának szét egyszerűen bármi ilyen próbálkozást?

Bizonyára szeretnék, de hogy tényleg képesek-e rá, az egy teljesen más kérdés, és ennek felismeréséhez elég azt észrevenni, hogy az Államapparátus tagjai, még demokratikus körülmények között is a teljes populáció egy csupán apró hányadát képviselik. És még ennél is kisebb a központi kormány alkalmazottjainak aránya.

Ez azt jelenti, hogy a központi kormány nem képes kikényszeríteni törvényhozói hatalmát, vagy megrontott hatalmát az egész társadalom felett, hacsak nem talál széleskörű helyi támogatást és együttműködést eközben. Ez kiváltképp nyilvánvalóvá válik, ha az ember elképzel egy nagyszámú szabad várost vagy falvat, mint amilyet az előbb leírtam. Mind munkaerő, mind pedig propaganda szempontjából gyakorlatilag lehetetlen megszállni ezer helyileg szétszórt települést, és közvetlen szövetségi uralmat kényszeríteni rájuk.

Helyi végrehajtók nélkül, engedelmes helyi hatóság nélkül, a központi kormány akarata nem több, mint üres fecsegés. És pontosan ennek a helyi támogatásnak és együttműködésnek kell hiányoznia. Bizonyára, amíg a felszabadított közösségek száma apró, a helyzet veszélyesnek tűnik. Viszont az ember igen magabiztos lehet még a felszabadítási küzdelem kezdeti szakaszaiban is.

Körütekintőnek tűnne elkerülni a központi kormánnyal való közvetlen konfrontációt ebben a fázisban, kerülni hatalmának elítélését és a birodalom megtagadását. Inkább tanácsos passzív ellenállást és az együttműködés megtagadását gyakorolni. Az ember egyszerűen nem segíti tovább a központi hatalom törvényeinek érvényre juttatását. Az ember a következő attitűdöt vállalja fel: „Ilyenek a te szabályaid, és te betartatod őket. Nem akadályozlak meg benne, de nem is foglak segíteni, mivel én saját, helyi választópolgáram felé tartozom kötelességgel.”

Ezt következetesen gyakorolva, semmi együttműködés, az égvilágon semmi segítség, a központi hatalom ereje keményen csökkenne, vagy akár elillanna. És az általános közvélemény fényében igen valószínűtlennek tűnik, hogy a szövetségi kormány megszálljon egy területet, mely lakosainak egyetlen bűne, hogy egymás háborítása nélkül próbáltak élni. Waco esete, örültek egy csoportja egy dolog. De megszállni és kiirtani normális, sikeres, derék polgárok egy csoportját egy teljesen más, és jóval nehezebb dolog.

Miután a hallgatólagosan elszakadt területek száma kritikus tömeget ért el, és minden kis helyen elért egy-egy siker a következőt segíti, és abból táplálkozik, elkerülhetetlenül egy nemzeti közösségi mozgalommá fog radikalizálódni, kifejezetten szecesszionista helyi rendőrségekkel, a központi hatalommal való nyílt, lenéző engedetlenséggel.

És ebben a helyzetben tehát, amikor a központi kormány kényszerült lesz feladni védelmi monopóliumát, tisztán szerződéses szintre tehető a kapcsolat a kiemelkedő hatóságok és a központi hatóságok között, akik elveszítik hatalmukat, és az ember visszanyerheti jogát saját tulajdonának védelméhez.

Fordította: Táborszki Bálint
<http://ellenpropaganda.wordpress.com/>